

ALISON JAMES
DOBAR SUSJED

Nakladnik:

Koncept izdavaštvo j.d.o.o.,
Borongaj aerodrom 12, Zagreb

Za nakladnika:

Daniel Đurđevac

Urednik:

Branko Matijašević

Lektura:

Martina Polenus

Korektura:

Nikolina Gajić

Grafičko oblikovanje:

Blid

Dizajn korica:

Studio 2M

Tisak:

Og grafika d. o. o., Jastrebarsko, svibanj 2026.

The Good Neighbour

Copyright © Alison James, 2025

Alison James has asserted her right to be identified as the author of this work.

All rights reserved.

First published in the English language in 2025 by Storyfire Ltd, trading as Bookouture.

Copyright © za hrvatsko izdanje: Koncept izdavaštvo 2026.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8593-14-7 (meki uvez)

ISBN 978-953-8593-15-4 (tvrdi uvez)

CIP zapis je dostupan u nacionalnom skupnom katalogu

knjižničnog sustava Bukinet pod brojem 991005956886309366 (meki uvez)

i 991005956886409366 (tvrdi uvez)

ALISON JAMES

DOBAR
SUSJED

S engleskoga prevela
Sanja Ščibajlo

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

Za sve koji su ikada pogriješili i morali živjeti s posljedicama.

PREDGOVOR

Agent me za kupoprodaju nekretnina čekao na stubama ispred ulaza u zgradu, s pisaćim podloškom u ruci.

— Zdravo... gospođica Pearson? Ja sam Tom. Tom Burr ridge. Drago mi je što sam Vas upoznao.

Ispružio je ruku da protrese moju. Bio je za glavu viši od mene, imao lijepo podšišanu zlaćanosmeđu kosu i rupice u obrazima kada bi se nasmiješio. Zgodno lice, pomislila sam. Ne holivudski lijepo, ali zgodno. I poprilično mlado, no sada su se svi nekako doimali mladima, otkako sam ja navršila trideset i četvrtu.

Odmah se ubacio u blagoglagoljivi prodavački *mode*. Možda mora prodati taj stan kako bi ostvario nekakav zadani mu prodajni cilj. Nije se morao toliko truditi. Prije no što sam i zakoračila u zajedničko predvorje, koje se pokazalo čistim i dobro održavanim, već sam odlučila kupiti taj stan.

On je podloškom mahnuo prema stubištu. — Hoćemo li se popeti?

Dok sam se ogledala po stanu, on je recitirao sve detalje o veličini prostorija i prirodnoj svjetlosti te neizbježnoj prilici da

na stanu "ostavim svoj otisak". Kuhinja i dnevni prostor činili su jednu prostoriju, što je sada bilo pravilo pri pretvaranju raznih zgrada u stanove, bila je tu i poprilično velika spavaća soba i dobro opremljena kupaonica s tuš-kabinom. Da, interijer se doimao pomalo ofucanim i sumornim, no to me nije brinulo. Najvažnija mi je bila sama zgrada. Doimala se čvrstom i sigurnom, u usporedbi s ostalim mjestima koje sam pogledala. U prizemlju i na prvome katu nalazili su se stanovi s obaju strana centralnog stubišta, no stan za prodaju bio je jedini na najgornjem katu, s ulazom na kraju odmorišta i poprilično udaljen od stubišta. Zbog toga se doimao odvojenim, zabačenim, što mi se sviđalo. Najvažnije mi je bilo osjećati da sam na sigurnome i zaštićena.

— Lijepa je ovo ulica. I vrlo popularna lokacija — dodao je Tom. — Zbog svoje blizine bolnici St. Anselm.

— Da, znam. Ondje ću raditi. — Govoreći, gledala sam kroz prozor dnevne sobe i odande mogla vidjeti krovove bolničkog kompleksa. Ta je prostorija bila svijetla, sastojala se od kuhinje i mnogo mjesta za blagovaonički stol.

— Pa, što mislite? — upitao je dok je predvodio niz stube s najvišeg kata. — Imajte na umu da su već mnogo iskazali interes.

— Dat ću ponudu — odgovorila sam odlučno promatrajući kako se njegovim licem najprije prelijeva iznenađenje, a onda i zadovoljstvo. — Upravo to tražim.

— Dobit ćete mnogo više četvornih metara no što ih nude stanovi tog ranga na tržištu — složio se.

— Ne zanima mene prostranost, nego sigurnost. I privatnost.

Tom je kimnuo. — Pa, da, znam da su naši prodavači bili sretni ovdje. Lijepa je to i tiha zgrada i nema nikakvih problema sa susjedima.

Ah, da, susjedi. U mojem načinu života nema ničega čemu bi mogli prigovoriti, no što bi mislili kada bi znali istinu?

Iako neće biti ikakvog razloga za nagađanja. No mnoge stvari iz svoje prošlosti ja moram sakriti. Mnoge sam odluke požalila, povukla neke užasno loše poteze.

A imam i jednu veliku tajnu, koju nikome ne želim otkriti.

PRVI DIO

JEDAN

BRYONY

Sada

Dan je selidbe bio užasno stresan. No takvi su dani uvijek stresni, zar ne?

Prvi se problem pojavio u vezi ključeva. Dogovorila sam bila pokupiti ih iz agentova ureda u petak popodne, kada i službeno kupim nekretninu uplativši novac. Ondje me dočekao zgođušni Tom, doimajući se pomalo glupavim.

— Bryony, stvarno mi je žao, no čini se da smo zabrljali. Moje je srce potonulo.

— U ugovoru piše da trebate dobiti oba kompleta ključeva — naše i prodavačeve — ali trenutačno ja imam samo jedan komplet. Prodavač je otišao u inozemstvo i zaboravio predati svoje. A strogo govoreći, trebali su predati ih nakon potpisa ugovora.

— Ali ovdje imate jedan komplet ključeva? — Srce mi je udaralo snažno. Što ako uopće ne uspijem ući u svoju imovinu?

— Da, kao što sam rekao, možete dobiti naše primjerke.
— Prokopao je po ormariću za spise i izvukao omotnicu s tri

ključa na kolutu. — Ovaj je od ulaznih vrata u zgradu, a tu su i ključevi za gornju i donju bravu.

— To je u redu — rekla sam osjetivši slabost zbog olakšanja. — Glavno da mogu ući i unijeti sve svoje stvari.

— Ispričavam se. — I opet evo onog šarmantnog osmijeha pri kojemu mu se u obrazima naprave rupice. Doista je bio vrlo privlačan, no vjerojatno desetak godina mlađi od mene. — Nadam se da ćete biti vrlo sretni u svom novom domu. Imate moju časnu riječ da ću čim prije mogu doći u posjed tog drugog kompleta ključeva i donijeti ga Vama. Obećavam.

Drugi je problem bio prijevozno sredstvo. Bila sam unajmila tvrtku za selidbe da u subotu ujutro prebace moje stvari u stan. Ili sam barem mislila da sam je unajmila jer je došlo do neke zabune s rezervacijom termina i kombi se nije pojavio. Nakon runde mahnitog telefoniranja originalna je tvrtka zamolila uslugu svojih suparnika pa se kombi s dvojicom muškaraca naposljetku ipak pojavio, iako tri sata kasnije no što je bilo planirano. I, naravno da je lijevala kiša, bez prestanka. Kao što sam rekla, selidba nikada ne ide glatko.

Srećom, nisam imala baš mnogo stvari jer sam stan iz kojeg sam upravo izašla bila unajmila namješten. Imala sam samo četiri kofera odjeće i obuće te nekoliko kutija knjiga, fotografija i komada porculanskih tričarija koje su proteklih pet godina stajale u garaži mog oca i pomajke. Jedini komad namještaja koji sam posjedovala također je bio ovdje: stari писаći stol moje bake od ružinog drva.

Čim smo obavili razmjenu potpisanih ugovora naručila sam bračni krevet, sofu, blagovaonski stol i stolce te ih dala dostaviti u skladišnu jedinicu koju sam unajmila za tu svrhu. Posudila sam auto svoga oca da kutije iz njegove garaže prebacim u skladišnu jedinicu, pripremajući se za selidbu. U međuvremenu, tijekom nekoliko tjedana kupila sam i razne osnovne stvarčice za domaćinstvo ne bih li pridodala toj sve većoj zbirci svjetovnih dobara: dvije svjetiljke, usisivač za prašinu, kuhinjski

koš za smeće, noćni ormarić, lonce, tave i jedaći pribor. Aparat za kuhanje kave i čajnik.

Radnici nosači su, kao što se moglo i očekivati, gundali zbog toga što je stan na najvišem katu u zgradi bez dizala i počeli su vrlo izravno davati do znanja da žele piti čaj. U tom sam trenutku već bila raspakirala čajnike i šalice, ali nije mi palo na pamet kupiti vrećice čaja, mlijeko i kekse.

— Idem samo preko ceste u Tesco Metro — rekla sam radnicima kada su počeli sastavljati okvir kreveta. Navukla sam kišnu kabanicu te uzela mobitel, torbicu i ključeve. — Čajnik ću pristaviti čim se vratim, obećavam.

Krenula sam zajedničkim stubištem prema prizemlju. Kao i predvorje, stube su bile prejarko osvijetljene pružajući cijeloj zgradi sterilan, bolnički ugođaj. Neke bi ljude to odbijalo, ali meni nije smetalo. Otkako sam prvi put stupila nogom u tu zgradu, osjećala sam se u njoj sigurnom. Jedna su se vrata otvorila prema odmorištu na prvome katu kada sam prošla pored njih i van je izašla starica kiselog izraza lica.

— Jesu li to Vaši radnici za selidbu? — zahtijevala je znati.

— Da... zdravo. Ja sam Bryony. Bryony Pearson.

Ispružila sam ruku, no starica se nije obazirala na to i nije mi rekla svoje ime. — Stalno lupaju ulaznim vratima. I raznose blato po svim stubama — požalila se žena.

— Da, pa, žao mi je zbog toga, ali vani je mokro. Čim se blato osuši usisat ću ga, ne brinite se.

Ljutito je frknula i vratila se u svoj stan, ali tek nakon što se strogo zagledala u mene. Ulazna sam vrata u zgradu za sobom zatvorila što sam tiše mogla, navukla kapuljaču kabanice i jurnula na kišu. Ne želeći čekati da se na raskrižju upali zeleno odlučila sam iskoristiti procjep u prometu. Zakoračila sam u ono što sam smatrala praznim prostorom, no kapuljača mi je blokirala periferni vid. Nisam uspjela ugledati kamion koji je jurio prema meni i prekasno sam čula gume koje proklizavaju po asfaltu natopljenom kišom i škripu kočnica.

U tom djeliću sekunde, kada sam glavu okrenula nalijevo, ugledala sam kako se moj život privodi kraju dok tri tisuće kilograma metala udara o moje bespomoćno tijelo.

A onda se dogodilo nešto čudesno.

Naoko ni od kuda, jedna se ruka naglo našla preko mojih grudi. Povukla me unatrag, srušila na pločnik izbivši mi zrak iz pluća, ali ostala sam živa. Kamion je protutnjao na nekoliko centimetara od mene, bijesno trubeći.

Okrenula sam se jedva mogavši doći do daha i pogledala u svog spasitelja. Bio je to mlađi muškarac s crnom kamiondžijskom šiltericom na glavi i kapuljačom majice dugih rukava natopljene kišom navučenom preko nje. Na tom ranovečernjem sumraku nisam mu mogla dobro vidjeti lice, ali krajičkom sam oka primijetila tetovaže na vratu.

— O, moj Bože. Hvala Vam! — propentala sam. — Puno Vam hvala. Upravo ste mi spasili život.

— Trebali ste malo gledat' oko sebe, ne? — Govorio je mjesnim južnolondonskim naglaskom.

— Znam. U pravu ste. Jurila sam k'o kokoš bez glave. Usred sam selidbe, u jedan od onih stanova na Kenley Courtu. — Pokazala sam prstom pa se sagnula opipati gležanj u kojem me probadalo otkako sam njime tresnula o rubnik.

— Noga Vam je dobro?

— Poprilično sam sigurna da nije slomljena. Vjerojatno samo natučena.

Vidjela sam da je lagano suzio oči. — Vi ste doktorica, šta ne?

— Ne baš. Ali jesam radiografkinja pa znam ponešto o lomovima. — Uspravila sam se. — Bilo kako bilo, gledajte... osjećam da bih Vam se nekako trebala odužiti.

Posegnula sam u svoju torbicu, no on mi je stavio ruku na zapešće. — Ne trebam Vašu lovu — rekao je zlovoljno.

— Oprostite, nisam Vas željela uvrijediti... Mislila sam samo da biste mogli popiti piće na moj račun. — Laknulo mi

je što ne želi gotovinu. Dvadeset i dvije funte koje sam imala pri sebi bile su namijenjene za napojnice ekipi za selidbe. — No još Vam jednom hvala.

On je kimnuo dok je kiša curila s oboda njegove šilterice. Na sebi nije imao vodootpornu odjeću pa su mu majica na patentni zatvarač i najlonske sportske hlače bile sasvim promočene. — Mogu li Vas barem počastiti nekim vrućim napitkom? Upravo sam bila na putu u Tesco kupiti čaj i mlijeko.

Ako ću skuhati čaj za dvojicu radnika na selidbama, nije bilo razloga da ga ne skuham i njemu.

— Dobro, pošteno. — Slegnuo je ramenima. — Ali ja Vam ne pijem vruće napitke. — Riječ *ali* izgovorio je kao “al”.

— Kupit ću onda nešto bezalkoholno.

— Hoćete da idem s Vama?

— Ne, u redu je. Vjerovali ili ne, znam i sama prijeći cestu. — Nasmiješila sam se želeći mu pokazati da nisam bahata. — Pričekajte ovdje.

Vratila sam se pet minuta poslije opremljena limenkama Cole i limunade, vrećicama čaja, instant kavom, mlijekom i čokoladnim suhim keksima. Nekako sam već bila mislila da je moj spasitelj otišao, ali čekao me pa smo se šljapkajući rame uz rame po lokvicama počeli vraćati. Kako bih prekinula neugodnu tišinu predstavila sam se. — Ja sam Bryony. A Vi ste?

— Kyle. Kyle Kirkwood. Dakle, kupili ste stan?

— Da.

— Lijepo.

— Znam. Stvarno imam sreće — rekla sam, svjesna da zvučim umišljeno i samozadovoljno.

Kada smo došli u stan činilo se da se zbog prisutnosti radnika Kyle povukao u se pa se samo naslonio na kuhinjski pult nepovjerljivo ih promatrajući s Colom u lijevoj ruci. Na malom prstu te ruke nosio je razmetljivi srebrni pečatnjak s paukom čije su oči bile dva mala rubina. Odbio je kekse

koje su radnici gladno progutali, u jednom gutljaju iskapio svoju Colu i skinuo mokru majicu otkrivši na vratu tetovažu paukove mreže. Kosa mu je bila ošišana na kratku zdjelu, a kozja bradica uredno podrezana u stilu Van Dykea: bila je to kombinacija kojoj je uspjelo istovremeno djelovati komično i pomalo zloslutno. Tijelo mu je odavalo neprirodni ugođaj osobe sitne građe koja se pretjerano trudila u teretani nabaciti mišiće. Glava mu je bila mala, neizražajnih crta lica uključujući oči previše primaknute nosu. I bio je mlad, mnogo mlađi no što sam bila mislila, vjerojatno tek u svojim ranim dvadesetima.

Nakon čaja, radnici su, ispraznivši svoj kombi, prerasporedili neke dijelove namještaja u skladu s mojim zahtjevima, a onda otišli uzevši napojnice. Pomislila sam da će i Kyle za njima, no on nije pokazivao namjeru otići. Umjesto toga, počeo je hodati po stanu razgledavajući sve i ukazujući na stvari koje su prema njegovu mišljenju pogrešne.

— Ova vrata zapinju, treba ih pobrusit'... a ova polica nije postavljena kako treba. Stavite na nju nešto teško i sve će se srušit'.

— Vi ste građevinar?

On je slegnuo ramenima. — Recimo, radim svašta u tom smislu, tu i tam. Kak' što upadne, mogli biste reć'. — Nasmiješio mi se jednom stranom usta otkrivši prednje zube koji su prelazili jedan preko drugoga.

— Pa, bit će valjda najbolje da se počnem raspakiravati — rekla sam, posegnula prema kutiji i odljuštila samoljepivu traku.

Shvatio je nagovještaj. — Mrak, ja ću onda put pod noge, može?

Nasmiješila sam se zahvalno otišavši do vrata da ga pustim izaći. Na sebi je imao previše vodice poslije brijanja zagušljiva mirisa, mješavinu borovine i nečega što je podsjećalo na benzin i taj je vonj ostao lebdjeti u stanu čak i nakon što je izašao na zajedničko odmorište.

— I stvarno, puno Vam hvala na spašavanju. Da se niste zatekli ondje... — Oboje smo pustili da mogućnost govori sama za sebe. — Kao što sam rekla, Vaša sam dužnica.

On je bio moj spasitelj. Ili sam barem tako mislila.

DVA

BRYONY

Sada

Budna sam bila do jedan raspakiravajući kutije i kada sam se uvukla u svoj novoraspreamljeni krevet ispraznila sam bila većinu. Stan se još uvijek doimao praznim i mnogo sam toga još željela učiniti. Za to će trebati vremena, no barem sam u stanu i taj je stan moj. Stan na najvišem katu zgrade u relativno tihoj ulici udaljenog predgrađa u istočnom Londonu. Dom.

Kada sam sljedećeg jutra naposljetku otvorila oči osjećala sam se iscijedenom i mamurnom, iako nisam popila ni kap alkohola. Tih sam dana ionako rijetko kada previše pila; nisu to više bila vremena mojeg partijanja u ranim dvadesetima. Uključila sam u struju svoj novokupljeni aparat za kuhanje kave i dok je on pripremao moj espresso ja sam prstom povlačila po zaslonu mobitela. Na ekranu je bljesnula poruka. Poslala ju je bila moja prijateljica Claire.

Kako je prošla seoba naroda? Predivno je što smo opet susjede! Dođeš nešto pojesti? Xx

Claire Byrne, djevojački O'Connor, rođena i odgojena u Crystal Palaceu¹, živjela je u južnom Londonu cijelog svog života okružena svojom velikom irskom katoličkom obitelji smještenoj unutar nekoliko istih ulica. Upoznala sam je bila odmah nakon faksa, kada smo dijelile stan u Beckenhamu i, iako ta situacija nije trajala više od nekoliko mjeseci, ostala sam živjeti u tom području i nastavila viđati Claire u društvenim prigodama, sve dok nije postala moja najbliža prijateljica u Londonu. Sada sam se, nakon tek nešto više od pet godina, doselila natrag u naše staro susjedstvo. Jedan od razloga koji me potaknuo kupiti stan u Kenley Courtu bio je taj što ću tako ponovno biti blizu Claire i njezine obitelji.

Upravo sam se probudila, otipkala sam i bacila pogled prema satu na zaslonu telefona. Gotovo je bilo podne. Malo prekasno za doručak, možda rani ručak? Xx

Samo dođi, kad god. Nedjelja je pa pretpostavljam da bismo mogle nazvati to brunchem? xx

Ona je poslala *emoji* koji koluta očima nagovještavajući da bi nam odlazak van na *brunch* u našoj dobi već pomalo mogao biti ispod časti. Takva je reakcija bila vrlo tipična za Claire.

Pola sata poslije već sam bila otuširana, odjevena i spuštala se niz stube. Kada sam stigla do ulaza u zgradu neki je muškarac bio na vratima noseći u objema rukama vrećice pune namirnica. Nagonski sam mu otvorila jer se mučio pokušavajući ih gurnuti punim rukama.

— Hvala — rekao je i nakratko napravio grimasu. — Jeste li se Vi upravo doselili? Vidjeli smo jučer popodne kombi za selidbe.

“Vidjeli smo”. Množina. Oženjen je, dakle, ili barem živi s nekim. Bio je visok i vitak, prosijede kose očišane na četku,

¹ Područje u južnom Londonu nazvano po zgradi Crystal Palace Exhibition koja je na tom području stajala od 1854., dok nije uništena u požaru 1936. (Nap. prev.)

s dizajnerskim naočalama okvira od kornjačevine koje možete kupiti samo u bezobrazno pomodnim optičarskim radnjama. Govorio je milozvučnim baritonom mekano i razgovijetno izgovarajući riječi, što me podsjetilo na snimljene najave spikera koje puštaju na prekooceanskim putničkim brodovima i u reklamama za invalidska pomagala. Njegovo ozračje urođene autoritativnosti navelo me pomisliti da je vjerojatno učitelj ili socijalni radnik.

— Jesam, da. U stan na najvišem katu. Ja sam Bryony. — Ispružila sam ruku i za razliku od mog susjeda s prvoga kata, on ju je prihvatio i rukovao se sa mnom, odloživši najprije vrećice na pod.

— Dobro došli u Kenley Court. Ja sam Leo Salvesen i živim ondje. — Pokazao je prema vratima jednog od stanova u prizemlju. — Jeste li upoznali ikoga od ostalih susjeda?

— Gospođu na prvome katu, na onoj strani. — Pokazala sam prema stanu iznad njegova. — Ne mogu baš reći da se ponašala prijateljski.

Leo je ozbiljno kimnuo. — Ah, bit će da je to Lida. Zna biti pomalo narogušena, ali pristojna je osoba, kada je upoznate malo bolje. — Uzeo je svoje vrećice s poda. — Bit će najbolje da ja sada krenem... ne možemo započeti s pripremom ručka dok ne donesem ovo kući. Drago mi je što smo se upoznali, Bryony. Uživajte u šetnji; dan je lijep.

Vrata njegova stana netko je iznutra otvorio i ja sam na tren ugledala blijedu kožu i svijetlu kosu prije no što su se ponovno zatvorila. Ako ništa drugo, barem se jedan stanar pokazao prijateljski raspoloženim.

Jesensko je vrijeme tako prevrtljivo.

Prethodnog je dana bilo tako mokro i očajno tmurno da ne možeš povjerovati, a jutros sasvim druga priča. Sveži je povjetarac otpuhivao lišće s pločnika, a topla se zlačana sunčeva svjetlost pokazivala i skrivala ispod visokih bijelih

oblaka. Odlučila sam pješačiti do trideset i pet minuta udaljene Claireine kuće. Baš je to lijepo, pomislila sam kada sam prešla Cator Park, što živi u Crystal Palaceu, samo nekoliko ulica dalje od mjesta na kojem je rođena i što sam ja kupila stan u Beckenhamu, gdje smo nas dvije dijelile svoj prvi stan.

Vrata uredne kuće u nizu otvorio je Ryan Byrne, Clairein suprug. To je nešto što se odnedavna promijenilo: Claire je sada bila udana. Bila sam razgovarala s Ryanom prigodom druženja s Claire putem FaceTimea, no ovo će biti prvi put da ću ga upoznati uživo. On je odvjjetnik, četvrtast, krupan čovjek prorijeđene kose i toplih, iskričavih očiju. Ponašao se srdačno i ja sam osjetila olakšanje. Da se moja najbolja prijateljica udala za muškarca koji mi se ne sviđa... pa, to bi bilo baš nezgodno, zar ne? Ona je bila najbliže nečemu što sam mogla zvati sestrom, otkako se moja prava sestra odselila na Novi Zeland. Zapravo, bila je najbliže onome što sam mogla nazivati svojom obitelji. Moja majka je mrtva, a moj otac i ja poprilično smo se otuđili otkako je napustio obiteljski dom kada je meni bilo dvanaest godina i ponovno se oženio.

— Jako mi je drago što se konačno upoznajemo uživo — rekao je Ryan i pustio me iz svog medvjedeg zagrljaja. Iz kuhinje je dopirala glazba i smijeh pa se okrenuo prema buci i viknuo: — Djevojke! Bryony je ovdje!

Ispostavilo se da su “djevojke” Claire i Dervla, jedna od njezinih sestara. Ponovno sam završila u zagrljaju i u ruku su mi ugurali jaku Bloody Mary prije no što sam uopće uspjela sjesti za stol prepun svega, od pizza preko kobasica u tijestu do sushija za van.

— Pomislili smo da bi bilo dobro pokriti sve baze — rekla je Dervla nasimjavši se. Nju sam bila upoznala mnogo prije, dok smo Claire i ja još bile slobodne, a ona već udana za Irca po imenu Pauly Quinn i majka male djece. Djece koja su sada već sigurno tinejdžeri, izračunala sam.

— Drago mi je što te ponovno vidim, Dervla. Kako je tvoja obitelj? — upitala sam.

Dervla je napravila grimasu. — Što misliš, zašto sam ovdje sama? Očajnički sam željela odmaknuti se malo od svih kako bih imala nekoliko sati mira. — Uzela je malo sira Brie s daske prepune raznih vrsta sireva. — Ali pustimo mi mene, što je s tobom? Sjajno je što si se vratila iz Australije... ovoga puta zauvijek?

Kimnula sam.

— I koliko te na kraju dugo nije bilo?

— Pet godina — odgovorila je umjesto mene Claire ulivši još votke u svoju Bloody Mary i povrh toga malo soka od rajčice. — Ne da sam ogorčena ili nešto tome slično.

— Ti bokca — rekla je Dervla. — Super je što si se vratila, i sve to, ali jesi li ikada razmišljala o tome da ondje ostaneš zauvijek? — Uzela je šaku čipsa od tortilje. — Tvoja sestra je još uvijek ondje, zar ne?

— Flora je na Novom Zelandu — ispravila sam je. — I razmišljala sam o tome, da — rekla sam oprezno. — Ali na kraju, zaključila sam da sam dovoljno dugo bila ondje. Imala sam radnu vizu koja je istekla nakon pet godina. Mogla sam ostati samo da sam zatražila status trajnog naseljenika.

Bila sam učila za tehničarku radiografske dijagnostike na Sveučilištu u Liverpoolu i stažiranje odradila u Bartsu, prije no što sam odlučila svoje kvalifikacije iskoristiti u Australiji gdje je za tehničare radiologije bilo mnogo dobro plaćenih poslova. Željela sam živjeti na istočnoj obali te se pokazalo sasvim lakim dobiti sponzora za vizu u obliku Monash Medical Centrea u predgrađu Melbournea. Bila je to prilika koja mi se ukazala u savršenom trenutku te se dokazala savršenim načinom za bijeg.

— Ili si se mogla udati za australskog državljanina — oglasila se Claire — a to si zamalo i učinila, zar ne, Bry?

Sjetila sam se Joelove prošnje. Bili smo u vezi tijekom većeg dijela moga boravka u toj zemlji i brak se doimao prirodni sljedećim korakom. No bez obzira na to koliko sam

ga voljela, znala sam da ne želim ostati u Australiji do kraja svog života, a Joel nije imao namjeru preseliti se u UK. To mi je slomilo srce i bilo najteža stvar koju sam ikada učinila, no odbila sam udati se za njega i posljednjih nekoliko mjeseci života u Melbourneu provela živeći nesretno kao raspuštenica. Do kraja sam se bila posvetila poslu odrađujući sve moguće prekovremene kako bih podebljala fond koji sam naposljetku iskoristila kao depozit za stan u Kenley Courtu.

Nakon što smo oko sat vremena čavrljali i grickali hranu, Ryan se ispričao rekavši da mora otići na trening malog nogometa, a Dervla je nevoljko ustala od stola. — Bit će najbolje da krenem kući — rekla je sumornim glasom. — I vratim se u onu rupu paklensku koja je obitelj Quinn.

— Ima problema sa svojim najstarijim — objasnila je Claire kada su se ulazna vrata zatvorila iza Dervle. Položila je dvije šalice kave na stol i otvorila kutiju čokoladica s mentolom. — Sa Shaneom. — Duboko je uzdahnula kada je kutiju gurnula prema meni.

— Mali je vragolan? — upitala sam.

— Gore od toga. Jesi li čula za bandu Gipset?

Odmahnula sam glavom.

— Navodno se ponose time što su najnasilnija od svih južnolondonskih bandi, iako je sporno kome zapravo pripada ta sumnjiva čast. — Zakolutala je očima i zagrizla u čokoladicu. — No, bilo kako bilo, Shane se donekle upetljao u njihove sheme. I traje to već neko vrijeme, još otkako je bio klinac. Više se bave dilanjem droge, nego nasiljem, koliko Dervla i Pauly mogu procijeniti. No ipak, priča je užasna. Jezovita. Sići će s uma od brige.

— Bože moj, Claire... pa sigurno nije dovoljno star za to? — upitala sam s krajnjom nevjericom u glasu.

— Sedamnaest mu je godina, uskoro će navršiti osamnaestu. I vjeruj mi, dovoljno je star. Novače klince koji su tek navršili

dvanaestu. Podmićuju ih skupim tenisicama i sličnim stvarima, i služe se njima kao dostavljačima droge. Navodno već i osmogodišnjaci uza se nose oružje.

— Isuse. Jadna Dervla.

— Baš. No... hajde da promijenimo temu. Kako tvoj ljubavni život?

Kasnije te večeri sjedila sam na svojoj novoj sofi uz šalicu čaja pišući dnevnik i zadovoljno pogledavajući po sobi. Da, posla je još uvijek bilo mnogo, no s vazom punom jarkožutih kri-zantema koje mi je darovala Claire i svjetlošću lampi mjesto se doimalo udobnim, domaćinskim. Osjećala sam se sigurnom i zaštićenom, kao što sam se i nadala osjećati.

Dnevnik sam pisala još od svoje desete i nikada nisam prestala s tom navikom. I da, znam da se zbog toga doimam tragično necool, no nakon više od dvadeset godina za mene je to postao automatski zadatak, kao pranje zuba.

Danas bila kod Claire i ondje vidjela i njezinu sestru Dervlu. Saznala da je Dervlinog sina Shanea unovačila nekakva zloslutna južnolondonska banda. Dervla je sigurno luda od brige zbog toga. I naravno Claire me ispitivala viđam li se s nekim. Baš kao u stara vremena! Istaknula je da će u bolnici biti na stotine muških zaposlenika i da statistički barem neki moraju biti materijal pogodan za izlaske. Što je valjda istina, pretpostavljam.

Umjesto nekadašnjeg korištenja bilježnice kožnatih korica napredovala sam prema služenju dnevničkom aplikacijom na mojem mobitelu. Stranice se može prilagoditi da izgledaju lijepo, mogu ubaciti svoje fotke i slike: oduševilo bi to moje desetogodišnje Ja, da je takva tehnologija postojala u to doba. Kada već govorimo o tome, telefon zaštićen zaporkom spriječio bi Floru da uzima moj dnevnik sakriven ispod rublja u ladici i čita ga. A tu je sada i pohrana u oblaku, što je značilo da mu

mogu pristupiti u svakom trenutku, čak i ako mobitel izgubim ili mi ga ukradu. Zato sam uvijek izrađivala pričuvnu kopiju.

Usred pisanja portafon na mojim vratima glasno je zazujao, natjeravši me da poskočim.

— Halo? — rekla sam, blago ozlovoljena ometanjem u vrijeme koje provodim sama sa sobom.

Muški je glas nešto promumljao, izobličen u kreštanje, zbog loše kvalitete slušalice i mikrofona.

— Oprostite... tko je to?

— Kyle Kirkwood.

Trebalo mi je nekoliko sekundi da shvatim o kome je riječ. Zatim mi je svanulo. Moj jučerašnji spasitelj. Muškarac koji mi je spasio život. Morala sam ga pustiti ući; nisam imala drugog izbora.

Stajao je ispred mojih vrata, u jakni čiji je patentni zatvarač bio navučen do vrata i s kapuljačom toliko povučenom na lice da mu je dotično jedva bilo vidljivo.

— Mislio sam si, hajde da svratim i popravim Vam policu.

— Policu?

— Onu u kuhinji koja visi sa zida. Rekao sam Vam da je mogu popraviti.

Nekoliko sam minuta oklijevala, razapeta između zahvalnosti i zlovolje. — To je jako ljubazno od tebe Kyle, ali nema potrebe, stvarno. Unajmit ću majstora da dođe i obavi sve slične poslice.

— Večeras Vam ne treba majstor, šta ne? Ne sada kada sam ja ovdje.

Spustila sam pogled i vidjela da u ruci drži platnenu torbu s alatom. Željela sam mu reći da bih radije sjedila i u miru pisala svoj dnevnik. Da ujutro startam na novom poslu i da se trebam psihički pripremiti na to, razmisliti o svemu što me čeka.

— Uđi — rekla sam umjesto svega toga.

On je skinuo jaknu otkrivši ruke s pregršt tetovaža: frazama, nadnevcima, simbolima, lubanjama. Pitala sam se što koja znači, ali nisam bila sklona upitati.

— Nemate televizor — primijetio je mahnuvši bušilicom. — Mislim da se neću gnjaviti televizorom — rekla sam mu. — Barem ne za sada. Mogu *streamati* sa svog laptopa. Ili ću to moći, kada si organiziram pristup širokopojasnom internetu.

Kyle je na to nešto progundao, pogledom pretražujući sobu. Je li tražio još prilika za popravke ili mjesto na kojem će sakriti džoint, pitala sam se?

— Nadam se da popravak neće trajati predugo — rekla sam što sam taktičnije mogla. — Ne želim ti oduzeti previše vremena.

— Nemaš drame — rekao je rukujući svojom električnom bušilicom, oblizavši svoj zub lagano pokriven drugim.

— Osim toga, sutra moram na posao, pa...

— Ti radiš u St. Anselmu, da?

Ja sam se na tren zagledala u njega. — Kako znaš?

— Rekla si da si radiološka tehničarka, što ne? Pa sam pretpostavio da radiš ondje, s obzirom na to da je bolnica nedaleko oдавde.

— Radiografska — ispravila sam ga. — I da, radit ću ondje.

— Mrak.

Naposljetku je završio s pričvrščivanjem labave police pa je pospremio svoj alat. Srdačno sam mu zahvalila dok sam ga pratila do vrata misleći usput da ga nikada više neću vidjeti.

No nisam bila u pravu.

TRI

BRYONY

Sada

Sljedećeg sam se jutro probudila mnogo prerano.

Naposljetku nisam trebala vrijeme za razmišljanje o tome što ću odjenuti: na poslu ću nositi odoru. Niti sam morala brinuti zbog putovanja do bolnice jer se St. Anselm nalazio na samo deset minuta šetnje od Kenley Courta. Već sam bila radila u nekolicini različitih bolnica, ako u to uključite i moje stažiranje pa nisam baš bila previše zabrinuta potrebom da ponovno startam u jednoj meni sasvim nepoznatoj. No ipak sam se osjećala uznemirenom, pomalo živčanom. Razlog je tome možda bio preseljenje samo četrdeset i osam sati prije i osjećaj da u stanu moram obaviti još stotinu i jednu sitnicu. Otuširala sam se, napravila si kavu i ublaživala nervozu slušanjem radija dok sam si nanosila šminku, izašavši naposljetku iz kuće u osam i deset.

— I opet zdravo! — rekao je glas baš kada sam krenula proći kroz rotirajuća vrata na glavnom ulazu u bolnicu. Okrenula sam se i ugledala svog susjeda Lea Salvesena kako mi prilazi straga krupnim koracima, dok mu se u jednoj ruci

ljulja biciklistička kaciga. Ne iznenađuje što je na posao dolazio biciklom. Upravo je takav tip osobe.

Čini se kako je iznenada pomislio da sam ovdje kao pacijentica i da me muči neki ozbiljan medicinski problem. Oklijevao je. — Zar Vi...?

— Počinjem raditi ovdje — rekla sam i nasmiješila se vedro. — Na radiologiji. Ja sam dijagnostička radiografkinja.

— Aaa! To je sjajno. — Uzvratio je osmijehom. Njegove je oči, koje su me promatrale kroz uvećavajuća stakla njegovih šminkerskih naočala, bilo teško pročitati, no u izrazu njegova lica bilo je intenziteta koji me činio nervoznom. — Dakle, osim što smo susjedi, bit ćemo i kolege. — Vi ste liječnik?

— Ne. Jedan sam od omrznutih IT-jevaca, bojim se. — Još me uvijek promatrao tih svojim napetim pogledom kao da pokušava pristupiti mojim najtajnijim mislima.

— Jako je to važan posao u bolnici — odvrtila sam. — Mnogo je stvari povezanih s tehnologijom koje mogu poći po zlu.

Sada smo se već približili nizu dizala udnu glavnog predvorja. Radiologija je bila na drugome katu, pročitala sam na popisu pored dizala, a odjel IT-ja na petome. U predvorju se nalazio i kafić, već u punom pogonu, čiji su okrugli stolići svi već bili zauzeti, a pacijenti i osoblje čekali u redu da ih posluže.

— Mislim da ću... — Pokazala sam prema redu dajući mu do znanja kako želim kupiti kavu. Istina je glasila da sam kave dosta popila kod kuće, no nije mi se dalo voziti se u dizalu sa svojim susjedom. Neobično mi je bilo nalaziti se u svom novom radnom prostoru s osobom koju sam, kao, poznavala, ali koju zapravo uopće nisam poznavala.

— Bravo, to je dobra ideja. I, sretan Vam prvi dan.

— Hvala. Sada znam kome ću se obratiti ako mi zapne s razumijevanjem uputa za korištenje širokopojasnog interneta kod kuće.

— Naravno. — Leo je kimnuo. — Uvijek će mi biti drago pomoći, ako budete imali ikakvih problema s instalacijom. — Ušao je u dizalo koji se upravo otvorio i nakratko mi mahnuo prije no što su se vrata zatvorila. Čekala sam dolazak sljedećeg dizala i popela se na drugi kat.

Na recepciji radiologije dočekala me Angela Hyter (“Zovite me Ange”), starija radiografkinja koja će mi biti nadređena. Bila je to niska, debeljuškasta žena prijateljskog, ali strogog i žustrog ponašanja. — Svakog ponedjeljka u devet imamo sastanak osoblja pa ću Vas tada upoznati sa svima, ali hajde da Vas najprije opremimo.

Osjetila sam olakšanje što ću nositi svijetlosivu odoru, a ne bijelu tuniku od poliestera i mornarskoplave hlače koji su bili standardna odora radioloških tehničara kada sam bila započela sa svojom obukom. — Nedavno smo se prebacili na ove — rekla mi je Angela dok je prekapala po skladištu u potrazi za odjećom ispravne veličine. — Većini se sviđa, iako baš nismo ludi za bojom. — Prislonila je majicu uz mene promatrajući me procjenjivačkim pogledom dok je pokušavala odrediti koju veličinu trebam. — Mislim da ćeš se u njoj doimati mršavom, s obzirom na svoju lijepu boju.

Sljedećih mi je nekoliko sati prošlo u kovitlacu od novih imena i lica, novih sustava rada, nove opreme. Prilikom unošenja korisničkog imena i zaporke za pristup e-mail računu i dijagnostičkom softveru St. Anselma dolazilo je do neizbježnih problema, a u priručniku koji sam dobila primijetila sam da se u rubrici informacija o djelatnicima u odjelu za informatičku pomoć korisnicima nalaze kontaktni podaci Lea Salvesena. Nakon što sam promatrala izvođenje radioloških pretraga nekolicine pacijenata, u kantu za osoblje na ručak su me odveli Craig i Rochelle, dvoje mojih novih kolega. Rochelle je bila sitna, lijepa djevojka miješane rase, a Craig crvenokosi starosjedilac Belfasta.

— Tko je ono? — šapnula sam Rochelle dok smo čekali u redu na lazanje i pomfrit. Pokazala sam prema visokom,

smiješno zgodnom muškarcu koji je svoj poslužavnik vraćao na kolica na kojima su naredani u stupac stajali korišteni pladnjevi i tanjuri. Na sebi je imao bijeli ogrtač i stetoskop preko zelene kirurške odore, a sa svojom maslinastom puti i tamnom, unazad začesljanom kosom doimao se baš kao glavni junak neke sapunice medicinske tematike.

— Jedan od gastroenterologa, mislim — rekla je, okrenula glavu prema njemu i promatrala kako odlazi. — Ne znam kako se zove. No seksi je, zar ne? — Zahihotala se.

— Bome, moglo bi se reći — složila sam se.

Taj mi je dan prošao u omaglici i, iako se sve odvijalo bez zastoja, kada sam te večeri došla kući bila sam potpuno iscrpljena.

Nakon što sam se otuširala pregledala sam sadržaj svog hladnjaka i nevoljko zaključila da ću se morati otputiti u Tesco. Nakon svog zasitnog ručka u kantini prepunog ugljikohidrata nisam bila naročito gladna, no očajnički sam željela nešto popiti. Izašla sam u mrak pazeći da cestu prelazim na semaforu, nakon svog subotnjeg doživljaja koji je zamalo rezultirao mojom smrću.

Dok sam ulazila u Kenley Court s vrećicom u kojoj je bila boca vina, vrećica kokica i pločica čokolade (prehrambene namirnice usamljene djevojke, pomislila sam turobno), Leo Salvesen je bio na putu van, ovoga puta sa ženom. Svijetla ravna kosa mišje sive nijanse padala joj je gotovo do struka, a na licu nije imala šminke. Odjevena je bila u bezoblični vuneni kaput, vrećaste traperice i Birkenstockove klompe.

— Bok, Bryony — rekao je Leo. Dotaknuo je ženino rame. — Ovo je Ingrid. Ingrid, ovo je Bryony, nova susjeda s kata iznad nas o kojoj sam ti pričao.

Ingrid me odmjerila od glave do pete loše prikriivenom sumnjičavošću, a osmijeh koji mi je uputila nije dopro do njezinih očiju.

Kada su ušli u svoj stan prolitala sam hrpu pošte na polici na kojoj je poštar ostavljao pošiljke za sve stanare očekujući pronaći kuverte sa svojim računima. Primijetila sam da je nekolicina pisama glasila na Ingrid Salvesen. Dakle, ona i Leo su u braku. To je vjerojatno bilo dobro, rekla sam sebi jer zajedno radimo i živimo u istoj zgradi. Bit će jednostavnije ako nije samac.

Tijekom sljedećih nekoliko dana počela sam osjećati malo više samopouzdanja na poslu, a u Kenley Courtu bolje sam upoznavala svoje susjede.

Salvesenovi su živjeli u stanu s lijeve strane u odnosu na glavni ulaz, a nasuprot njima stan je unajmio kineski doktorand koji je na sveučilištu studirao astrofiziku. On bi se obično nasmiješio i stidljivo kimnuo, no uvijek je glavu držao pognutu kako bi izbjegao razgovor. Na prvom je katu živjela zlovoljna Lida koja se, ako izuzmemo njezine česte pritužbe na sve i svašta, držala za sebe, a u drugom stanu na tome katu pedesetogodišnja razvedenica po imenu Theresa. Dotična je jedne večeri pokucala na moja vrata nakon što sam se s posla vratila kući i darovala mi lončanicu.

— Palo mi je bilo na pamet da bih mogla svratiti i pozdraviti te. — Glas joj je bio dahtav, ponašanje pomalo izvještačeno. Na sebi je imala traperice na tregere cvjetnog uzorka, a svoje je prosijede uvojke omotala šalom. — Je li ti netko rekao za smetlarnik?

Blijedo sam je pogledala.

— U tom slučaju, pođi sa mnom — rekla je odlučno. — Moraš znati sve o takvim stvarima. Uvijek ustanovim da ti ljudi nikada ne kažu sve što bi zapravo trebala znati kada se doseliš u novu zgradu.

Uzela sam ključeve stana i poslušno krenula za njom niz požarne stubice te izašla van kroz stražnja vrata zgrade, prisjetivši se usput da mi agent za kupoprodaju nekretnina još uvijek

duguje rezervni komplet ključeva. U mislima sam to dodala svom beskrajno dugom popisu stvari koje moram obaviti. Vani se prostirala mala travnata površina koja se nije baš mogla kvalificirati kao vrt, više je bila nalik dvorištu. Hladan je večernji zrak vonjao na marihuanu čiji je miris dopirao kroz nečiji prozor, miješajući se s aromama pržene hrane. Pored vrata koja su se otvarala prema požarnim stubama kratak je niz betonskih stepenica vodio do podrumskog hodnika. Nadesno se nalazio otvor kroz koji sam nakratko ugledala dva kontejnera za smeće prepuna vreća sa smećem. Čak i na hladnom noćnom zraku njihov je smrad bio prodoran, opor i zagušljiv.

Theresa je primijetila moj izraz lica. — Malko zaudara, zar ne? Onaj lijevi kontejner je za recikliranje, a drugi za normalan mješoviti otpad. Smeće se odvozi ponedjeljkom ujutro, a reciklaža utorkom, no svoje stvari ovdje možeš baciti bilo kada.

— To je dobro znati, hvala. — Pokazala sam prema metalnim vratima na kraju jednog neosvijetljenog hodnika. — Što je ondje?

— Mislim da je to spremište za bicikle, ali ja ne vozim bicikl pa nisam sto posto sigurna.

Pokušala sam otvoriti vrata, ali bila su zaključana.

— A ne, nećeš moći ući — rekla mi je Theresa. — Moraš zamoliti kućepazitelja svoj primjerak ključa, očito, kako bi on mogao voditi evidenciju osoba koje imaju pristup toj prostoriji. U ugovorima postoji klauzula koja kaže da bicikl ne smiješ držati u hodniku ili na odmorištu stubišta. Zbog rizika od požara, ili tako nešto.

Dakle, Leo sigurno ima ključ, pomislila sam. Vjerojatno ovdje drži svoj bicikl.

Nakon što sam zahvalila Theresi i pristala uskoro se naći s njom na kavi došla sam na odmorište na najvišem katu i pred svojim ulaznim vratima ugledala poznat mi lik s kapuljačom navučenom na lice.

Kyle Kirkwood.

Ispružio je ofucanu plastičnu torbu. — Donio sam ti ovo — progundao je.

U torbi je bio širokopojasni ruter. Nekorišten, ali slova su na njemu bila nečitljiva. — Rekla si da nemaš Wi-Fi i sve to.

— To je jako ljubazno od tebe — rekla sam bespomoćno. — Ali nisi trebao, doista. U subotu ujutro dolazi mi tehničar iz BT-a instalirati širokopojasno antensko pojačalo.

Pozvala sam ga u stan. Naravno da jesam. Taj je muškarac spriječio moj pad pod kotače kamiona i postala sam njegova vječna dužnica. Već sam znala da ne pije čaj ni kavu, no srećom sam imala još jednu limenku Cole koju je prihvatio.

— Kak' ide? — upitao me. — Jesi li se smjestila i sve to?

— Počinjem — odgovorila sam. Ruke sam čvrsto prekrížila na grudima što je bila, shvatila sam, defenzivna poza. — Posla još uvijek ima mnogo, naravno, i teško je pronaći vremena za to jer sam tek startala na novom poslu.

Kyle je pogledao jednu od kartica s nanizanim nijansama boja koju sam pokupila jednoga dana u stanci za ručak.

— Dakle, farbaš zidove, šta ne?

— Nadam se uskoro početi. Čim pronađem malo vremena. I odlučim se za boju. — Pokazala sam prema jednoj nijansi zelenkastoplave. — Poprilično sam sigurna da ću se odlučiti za ovu.

Planirala sam kupiti nekoliko lončića s uzorcima boja i na zidove boje magnolije nanijeti mrlje različitih nijansi dok se ne odlučim za pravu nijansu. U Melbourneu smo Joel i ja pogriješili kupivši boju, a da prije toga nismo provjerili kako će izgledati kada se nanese na velike zidne površine stana.

— Da, mrak — rekao je Kyle odobrivši moj izbor.

Usljedilo je još deset minuta usiljenog razgovora. Nismo imali ništa zajedničkoga, ništa o čemu bismo razgovarali, i ja

nisam bila baš sigurna zašto je uopće došao. Nije li to stvar kineske kulture, vjerovanje da kada nekome spasiš život odgovoran si za tu osobu do njezine smrti? Možda ga je to neprestano vraćalo na moj prag, potreba da provjeri jesam li još uvijek živa i nisam li podlegla nekom novom gotovo fatalnom incidentu.

Naposljetku je zgužvao svoju praznu limenku Cole, bacio je u kuhinji u kantu za smeće i odvukao se iz stana dobacivši mi preko ramena: — Vidimo se kasnije, šta ne?

I on je sada u mojem životu. A ja ću uskoro poželjeti da nije.